והלא מצרף ר' שמעון היא דאמר א)דבר שאין מתכוין מותר מתקיף לה אביי מידי מיחם שפינה ממנו מים קתני מיחם שפינהו קתני אלא אמר אביי הכי קאמר המיחם שפינהו ויש בו מים חמין לא יתן לתוכו מים מועטין בשביל שיחומו אבל נותן לתוכו מים מרובים כדי להפשירן ומיחם שפינה ממנו מים לא יתן לתוכו מים א) כל עיקר מפני שמצרף ור' יהודה היא דאמר דבר שאין מתכוין אסור אמר רב ל"ש אלא להפשיר אבל לצרף אסור ושמואל אמר אפי' לצרף נמי מותר לצרף לכתחילה מי שרי אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב לא שנו אלא שיעור להפשיר אבל שיעור לצרף אסור ושמואל אמר אפי' שיעור לצרף מותר

והלא מצרף. כשכלי מתכות חם ונותן לתוכו צונן מחזקים את הכלי וזו היא גמר מלאכת הצורפין שרתיחת האור מפעפעתו וקרוב להשבר והמים מצרפין פעפועיו. שולדי"ר בלע"ז: **שפינהו.** משמע שפינהו לעצמו מעל האור: **אבל לצרף.** שפינהו ב) ממנו החמין: **הכי איתמר לא שנו.** דפינהו שרי לתת לתוכו צונן: **אלא שיעור להפשיר.** ולא לצרף כגון שלא מלאהו כולו. ורב משמע ליה פינהו כרב אדא שפינה ממנו חמין: **אפילו שיעור לצרף.** שמלאהו כולו:

מותר

והלא מצרף. וליכא לשנויי בשלא הגיע[א] לצירוף[ב] כדמשני בפרק אמר להם הממונה (יומא דף לד: ושם)[ג] דסתם מיחם[ד] הגיע לצירוף הוא: **מידי** מיחם שפינה הימנו מים קתני המיחם שפינהו קתני. תימה והכתיב ופנו את הבית (ויקרא יד)[ה] ואנכי פניתי הבית (בראשית כד) סולו פנו דרך (ישעיה נז)[ו] וכן בש"ס ג) פנו מקום לבר ליואי שאינו מפנה אלא מה שבתוכם וי"ל כיון דבכמה מקומות הוזכר פינוי על הדבר המפנין כגון ד) המפנה חפציו מזוית לזוית ה) מפנין ד' וה' קופות ו) פנו כלים (מבית) הטומאה ז)(תבן)[ז] ועתיד לפנותו לא הוה ליה למנקט פינהו אלא פנה ממנו מים כיון דאיכא למיטעי: **מיחם שפינה ממנו מים לא יתן לתוכו מים כל עיקר מפני שמצרף ורבי יהודה היא.** אבל לר"ש שרי אע"פ שמצרף כיון דאינו מבשל כגון שיש בו מים הרבה שאין המיחם מספיק לבשל רוב המים שבתוכו כדאשכחן בפרק אמר להם הממונה (יומא דף לד: ושם) שאין מבשל ומצרף דקאמר רבי יהודה מביאין עששיות של ברזל ומטילין לתוך המים שתפיג צינתן ואם היה מבשל היה אסור ואפ"ה פריך והלא מצרף ואע"ג דאביי סבר כר"ש דהא אמר לעיל ח) כל מילי דמר עביד כרב לבר מהני תלת דעביד כשמואל וחד מינייהו הלכה כר"ש בגרירה ומסתמא אביי כרבה רביה סבירא ליה מ"מ מוקי מתניתין כרבי יהודה משום דקשיא ליה מידי מיחם שפינה ממנו מים קתני ורב אדא לא חייש לקושיית אביי ומוקי לה כהלכתא כר"ש ול"ג לעיל אמר רב אדא בר מתנא אמר רב דרב סבר ט) כר' יהודה בגרירה ועוד דבהדיא מוקי בסמוך מתני' כר' יהודה ול"ל דלא הוי פסיק רישיה שיכול להיות שלא יצרף דבפסיק רישיה מודה ר"ש והא דפריך והלא מצרף ה"ק והלא שמא מצרף קשה דהכא משמע דבצירוף אסר ר' יהודה נמי דבר שאין מתכוין ובפרק אמר להם הממונה גרים רש"י ה"מ דאורייתא אבל הכא צירוף דרבנן ול"ג אין שבות במקדש ומפרש דדוקא בדבר שהוא מן התורה[ח] אית ליה לר' יהודה דבר שאין מתכוין אסור אבל בצירוף שהוא דרבנן[ט] לא[י] ומיהו בלאו הכי קשה לפי' דהא ר' יהודה אסר בגרירה במתניתין דבילה דפרק י"ט (דף כג:) דתנן ואינה נגררת אלא ע"ג כלים דמשמע אבל ע"ג קרקע לא ומוקמינא כר' יהודה דאסר באין מתכוין אע"ג דבגרירה ליכא איסורא דאורייתא אפי' במתכוין כדמשמע בסוף פירקין דהוי חורש כלאחר יד[יא] ועוד דשמעתא דהתם קשה דמשני אביי אפי' תימא כשהגיע לצירוף דבר שאינו מתכוין מותר ופריך ומי אמר אביי הכי והתניא ימול בשר ערלתו אפי' במקום בהרת יקוץ דברי רבי אושעיא והוינן בה קרא ל"ל ואמר אביי לא נצרכה אלא לר' יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור והשתא אמאי לא מייתי ההיא דבילה דהיא משנה שלמה דאסר ר' יהודה דבר שאין מתכוין ומייתי מילתיה דאביי[יב] ועוד מוחק הספר דגרס ואין שבות במקדש לכך נראה לפרש התם אביי אמר אפילו כו' דבר שאין מתכוין מותר פי' מותר י) לר' יהודה[יג] ולא אסר ט) ליה ר' יהודה דבר שאין מתכוין אלא מדרבנן[יד] ופריך[טו] מימול בשר ערלתו דמוקי אביי דאיצטריך לר' יהודה קרא[טז] א"כ ש"מ דאסר ר' יהודה אין מתכוין מן התורה ומשני וה"ג ה"מ בכל התורה כולה פי' בכל התורה כולה חוץ משבת[יז] אסור[יח] מן התורה אבל צירוף דגבי שבת לא אסור אין מתכוין אלא מדרבנן דכיון דאין מתכוין לא הויא מלאכת מחשבת[יט] ושרי דאין שבות במקדש[כ] והשתא א"ש הכא[כא] וסוגיא דהתם[כב] וקשה דבפרק ספק אכל (כריתות דף כ: ושם) כ) א"ר אשי כגון שנתכוין לכבות העליונות והובערו התחתונות מאליהן ל) ת"ק סבר לה כר"י דאמר דבר שאין מתכוין אסור ולכך קאמר דחייב חטאת ומאן דפטר כר"ש דאמר דבר שאין מתכוין מותר אלמא משמע דדבר שאין מתכוין אסור לר"י אפי' בשבת מן התורה[כג] וי"ל דהתם[כד] הוי פסיק רישיה שאי אפשר כלל[כה] לכבות העליונות אם לא יובערו התחתונות[כו] וחשיב מלאכת מחשבת[כז] ואע"ג דהוי פסיק רישיה פטר ר"ש[כח] משום דהויא מלאכה שאינה צריכה לגופה דאינו צריך להבערת התחתונות והא דנקט לישנא מתכוין ושאין מתכוין ולא נקט ת"ק מ) כר"י דאמר מלאכה שאינה צריכה כו' משום רבותא דר"י נקט דלא תימא דלא מחייב ר"י מלאכה שאינה צריכה לגופה אלא במקום שמתכוין לעשות המלאכה כגון מכבה גחלת של עץ שלא יזוקו רבים שמתכוין לכיבוי אבל התם שאינו מתכוין להבעיר התחתונות לא[כט] קמ"ל כיון דהוי פסיק רישיה חייב[ל] ובההיא[לא] דהחותה גחלים להתחמם והובערו מאליהן[לב] נקט הא ר"י דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב הא ר"ש כו' אע"ג דאין כוונתו להבעיר מדפטר ר"ש דאי כוונתו להבעיר הויא צריכה לגופה מ"מ[לג] כיון דניחא ליה בהך הבערה לא קרינן ביה שאינו מתכוין[לד] והכי לא נקט לישנא דאין מתכוין אבל בנתכוין לכבות העליונות לא ניחא ליה בהבערת התחתונות כלל שהרי בא לכבות שייך לישנא דאין מתכוין אע"ג דהוי פסיק רישיה ור"ש שרי בחותה גחלים להתחמם[לה] אע"ג דבפרק הבונה (לקמן קג. ושם)[לו] משמע דהתולש לאכילה או לבהמה בארעא דידיה חייב חטאת בכל שהוא אע"ג דאין מתכוין ליפות הקרקע[לז] לא דמי לכל מלאכה שאינה צריכה לגופה כגון חותה להתחמם[לח] דהתם אע"פ שאין מתכוין ליפות אנן סהדי דניחא ליה[לט] אבל בחותה אינו נהנה בהבערה זו דבלא הבערה זו יתחמם[מ] וכיון שאינו נהנה (א) בברור לא נתכוון להבעיר והויא מלאכה שאינה צריכה לגופה נ): **לא שנו אלא להפשיר.** מתוך פי' הקונט' משמע דמפרש הסוגיא כן לא שנו אלא בדבר שאין שייך צירוף אלא פישור כגון מיחם שפינהו[מא] אבל לצרף פי' בדבר ששייך צירוף כגון מיחם שפינו ממנו מים אסור[מב] ושמואל אמר אף לצרף כלומר אף בדבר ששייך צירוף מותר ומשמע אפי' במתכוין והכי פריך ולצרף לכתחילה מי שרי אלא אי איתמר הכי איתמר לא שנו דפינה ממנו מים שרי לתת לתוכו צונן אלא שיעור להפשיר ולא לצרף כגון שלא מלאהו כולו דליכא צירוף עד שימלאנו על כל גדותיו ורב מפרש פינהו כרב אדא והא דפריך לעיל והא מצרף משום דמשמע ליה הא דקאמר אבל נותן לתוכו מים מרובין שיש שיעור לצרף מדקאמר מרובים אבל כשפינהו והמים בתוכו א"א להיות צירוף ודוחק ור"י מפרש בענין אחר דפינהו נמי איכא צירוף כשמילאהו ובפינה ממנו מים כל שהוא יש בו שיעור לצרף מדפריך לעיל והלא מצרף ולא משני שאין בו שיעור לצרף ועוד מדקאמר אביי אבל מיחם שפינה ממנו מים אסור מפני שמצרף משמע דהתם פשיטא ליה שמצרף ולא שייך לפלוגי ביה דבכל שהוא הוא מצרף וה"פ לא שנו אלא להפשיר פי' שמתכוין להפשיר השתא סבירא ליה דמיירי רב אפי' בשיעור לצרף אבל לצרף שמתכוין לצרף אסור כר"ש ומפרש פינהו שפינה ממנו מים כרב אדא אי נמי פינהו עם המים[מג] כאביי ומיירי כשיש בו שיעור לצרף כגון שממלאו כולו מים צונן דאע"ג דהמים חמין שבתוכו לא נסתלקו יש שיעור לצרף ומחלק בין אין מתכוין למתכוין כר"ש ולא כאביי דמוקי לה באין בו שיעור לצרף וכר' יהודה וכי פריך אליבא דשמואל ולצרף לכתחילה מי שרי ה"ה דהוה מצי למיפרך אליבא דרב כיון דסבר דהלכה כרבי יהודה בגרירה דהיינו בדבר שאינו מתכוין מאי דוחקיה לאוקמי מתני' כשיש בו שיעור לצרף וכר"ש לוקמה כשאין בו שיעור לצרף כאביי וכרבי יהודה דסבירא ליה כוותיה אלא אדשמואל קפריך דעדיפא ליה אלא אי איתמר הכי איתמר השתא מפרש מתניתין כאביי לגמרי שפינהו עם המים[מד] וה"פ לא שנו אלא שיעור להפשיר שאינו ממלא המיחם על כל גדותיו אבל שיעור לצרף[מה] אע"פ שאינו מתכוין אלא להפשיר אסור כרבי יהודה דסבר כוותיה אבל[מו] פינה ממנו מים לעולם אסור דבכל ענין יש שיעור לצרף כדפי' וכי קאמר אביי אבל מיחם שפינה ממנו מים[מז] כו' ה"ה דמצי למימר[מח] בד"א בשיעור להפשיר אבל שיעור לצרף אסור אלא ניחא ליה למינקט האי לישנא משום דמלשון פינהו דייק דאתיא כר' יהודה שמואל אומר אף שיעור לצרף מותר כר"ש וא"ת מדקאמר שמואל אף שיעור לצרף אם כן מוקי מתני' כאביי דדייק שפינהו דלרב אדא דמפרש שפינה ממנו מים לעולם יש שיעור לצרף ומאי אף שיעור לצרף דקאמר שמואל וכיון דמפרש כאביי אם כן נידוק דווקא פינהו הא פינהו ממנו אסור כר"י וי"ל דשמואל קאי אמילתיה דרב וקאמר אף שיעור לצרף שרי דאנא סבירא לי כר"ש מוקמי' מתני' כוותיה דרב אדא כשפינה ממנו מים ויש לעולם שיעור לצרף: **לא שנו אלא להפשיר.** פ"ה דרב משמע ליה מתני' פינהו כרב אדא שפינה ממנו המים ושיעור להפשיר כשלא מלאהו ושיעור לצרף כשמילאהו וקשה כי פריך לעיל והלא מצרף לימא כשלא מילאהו ועוד מדקאמר אביי אבל מיחם שפינה ממנו מים לא יתן לתוכו כל עיקר מפני שהוא מצרף משמע בכל ענין הוא מצרף אפי' לא מילאהו וי"ל דמשמע ליה פינהו כאביי[מט] וקאמר לא שנו אלא שיעור להפשיר שלא נתן בו מים כ"כ שילטננו החמין[נ] אבל נתן בו מים[נא] כ"כ שילטננו החמין[נב] אסור ואע"פ שאינו מתכוין לצרף מיתסר[נג] (תו"י בשם מהר"ש ממירזבורג):

תום' ישנים

א) לסברת התוס' אליבא דרש"י דאינו מצרף אלא כשהוא מלא ממש צריך למחוק תיבות כל עיקר:

לעזי רש"י

שולדי"ר. לרתך.

מוסף תוספות

א. ע"י חום זה. ריטב"א. ב. וכולי עלמא. רשב"א. ג. גבי עששיות של ברזל [שהיו מחממין מערב יום הכפורים. ריטב"א] [ו]מטילין לו. רשב"א. להפיג צנתו. ריטב"א. ד. שע"ג האור. תוס' הרא"ש. ה. אע"פ שאינו מפנה אלא כלי הבית. תוס' הרא"ש. ו. דהיינו שמפנה הדרך ומסלק האבנים. תוס' הרא"ש. וכי תימא לשון תורה לחוד. ריטב"א. ז. ואין עתיד לפנותו, עפר. תוס' הרא"ש. ח. במתכוין. תוס' הרא"ש. ט. אפי' במתכוין. תוס' הרא"ש. י. הלכך כשאין מתכוין, מותר. תוס' הרא"ש. יא. [דאיתא התם] כל היכא דכי מכוין איכא איסורא דאורייתא גזר ר"ש אבל בחריץ דליכא איסורא דאורייתא לא גזר'. [ו]אפ"ה אסר ר' יהודה דבר שאין מתכוין. תוס' הרא"ש. יב. נהי דמצי למימר דניחא לי' למיפרך דאביי אדאביי, טפי הו"ל לאתויי ממילתא דר' יהודה דמתני' בהדיא. תוס' יומא לד: ד"ה הני. יג. מן התורה. תוס' יומא לד: ד"ה הני. יד. ואע"ג דמדרבנן אסור, אין שבות במקדש. תוס' יומא לד: ד"ה הני. טו. מי אמר אביי דדבר שאין מתכוין לא מיתסר אלא מדרבנן, והתניא וכו'. תוס' יומא לד: ד"ה הני. טז. למישרי מילה במקום בהרת. תוס' הרא"ש. יז. דל"ב מלאכת מחשבת. ריטב"א. יח. שאין מתכוין כמתכוין. תוס' יומא לד: ד"ה הני. יט. דבעינן שיחשב לעשות המלאכה שהוא עושה. תוס' יומא לד: ד"ה הני. כ. והיינו מה שתירץ לו שם אביי מעיקרא, אלא שהתלמוד לא היה מבין תירוצו, ועכשיו פי' אביי דמשום דהוי דרבנן ואין שבות במקדש הוא דקאמר. ריטב"א. כא. דאסרינן צירוף בלא מתכוין לר' יהודה דלא שרי התם אלא במקדש. ריטב"א. כב. והשתא אוכחן דלר' יהודה דבר שאין מתכוין מותר מדאורייתא גבי שבת. תוס' יומא לד: ד"ה הני. כג. דמחייב חטאת. תוס' כריתות כ: ד"ה סבירא. כד. היינו טעמא דמחייב ר' יהודה, משום. תוס' כריתות כ: ד"ה סבירא. כה. כשחותה גחלים. תוס' הרא"ש. כו. וכיון דהוי פסיק רישיה, כמתכוין דמי. תוס' יומא לד: ד"ה הני. כז. ואע"ג דל"צ להבערה והויא לה מלאכה שאינה צל"ג, ס"ל נמי בהא כר' יהודה דאמר מלאכה שאינה צל"ג חייב עליה. תוס' יומא לד: ד"ה הני. כח. לאו משום דלא חשיב לי' מלאכת מחשבת דהא כ"ה דלר' יהודה הויא מלאכת מחשבת, ה"נ לר"ש כיון דהוי פס"ר וכו' אלא היינו טעמא דר"ש דפטר. תוס' יומא לד: ד"ה הני. כט. דלא נתכוין למלאכת הבערה כלל אלא לכיבוי אע"ג דהוה פס"ר סד"א דלא ליחייב ר"י. תוס' יומא לד: ד"ה הני. ל. [ד]הוי כאילו מכוין לעשות בהם בידים. תוס' הרא"ש. לא. דבתר הכי. תוס' יומא לד: ד"ה הני. לב. לא נקט לישנא דאין מתכוין, אלא. תוס' יומא לד: ד"ה הני. לג. הרי להתחמם הוא עושה אלא אינו מתכוין להבעיר אלא למשוך הגחלים אצלו להתחמם בהן וא"צ שיובערו יותר ממה שהם בוערים כבר. תוס' יומא לד: ד"ה הני. לד. ודבר שאין מתכוין לא הוי אלא היכא דקשה לו בהבערתה, דהיינו כשבא לכבות, התם שייך להזכיר אין מתכוין לרבותא דר' יהודה. תוס' יומא לד: ד"ה הני. לה. משום דהו"ל מלאכה שאינה צל"ג. תוס' יומא לד: ד"ה הני. לו. אמר 'התולש עולשין, אם לאכילה כגרוגרת, אם ליפותה, בכל שהוא', ופריך 'אטו כולהו לאו ליפות קרקע נינהו', ומשני 'לא נצרכה אלא לר"ש דאמר דבר שאין מתכוין מותר', ופריך 'והא אביי ורבא דאמרי תרווייהו מודה ר"ש בפס"ר ולא ימות' ומשני 'לא נצרכה, דעביד בארעא דחבריה', שאינו נהנה כלום, ומ"מ אסור לכתחילה וכו' אלא שאין חייב חטאת. תוס' יומא לד: ד"ה הני. לז. כיון דהוי פס"ר ונהנה הוא. תוס' יומא לד: ד"ה הני. [והא] מ"מ מלאכה שאין צריך לגופה היא, [דא"צ לגוף היפוי]. תוס' כריתות כ: ד"ה סבירא. לח. בהן, והובערו מאליהן. תוס' יומא לד: ד"ה הני. לט. כיון שהוא נהנה. תוס' יומא לד: ד"ה הני. מ. יש כל כך גחלים שיוכל להתחמם בהן. תוס' יומא לד: ד"ה הני. מא. ויש בו מים חמין וכו' בהא שרי ר' יהודה כשנותן לתוכו מים מרובין. תוס' הרא"ש. מב. אע"פ שאינו מתכוין. תוס' הרא"ש. מג. דאי מוקי לה במיחם שפינהו מן האור כאביי, משתמע למידק מינה מיחם שפינה ממנו חמין לא יתן לתוכו מים כל עיקר ור' יהודה היא או. תוס' הרא"ש. מד. ונתן לתוכו מים מרובים כדי להפשירו. תוס' הרא"ש. מה. שמילא את כל הכלי. תוס' הרא"ש. מו. כרב אדא בר מתנא לא מצי לאוקומא, דכיון. תוס' הרא"ש. מז. לא יתן לתוכו. תוס' הרא"ש. מח. בההוא מיחם גופי' דאיירי בי' מעיקרא, שיש בו חמין. תוס' הרא"ש. מט. ויש בו מים חמין. שיטה להר"ן. נ. שנשארו המים פושרים. ריטב"א. דכיון דיש בו מים חמין, כשמוסיף כדי להפשיר אין הכלי מצטרף בכך. שיטה להר"ן. נא. מרובין. שיטה להר"ן. נב. מצרף הוא. שיטה להר"ן. נג. כר' יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור. ריטב"א.

מסורת הש"ס

א) [לעיל כט: ביצה כג: כתובות ה: פסחים כה: נזיר מב. לקמן נ. כריתות כ:], ב) [צ"ל שפינה. מאור דבש], ג) [כתובות עז:], ד) [ערוב' כ:], ה) [לק' קכו:], ו) [פנו כלים מפני הטומאה ברכות כח:], ז) [עפר ועתיד לפנותו עירובין עט.], ח) דף כב., ט) [לעיל כב.], י) [צ"ל מותר מן התורה. דבש תמר], כ) [ע"ש], ל) [צ"ל מאליהן ר"א בר' צדוק סבר. דבש תמר], מ) [צ"ל נקט ר"א בר' צדוק. דבש תמר], נ) [וע"ע תוספות בסמוך ד"ה ל"ש ותוס' לקמן מב. ד"ה אפי' ותוס' לקמן קג. ד"ה לא צריכא ותוס' לקמן קיא. ד"ה האי ותוספות יומא לד: ד"ה ה"מ ותוספות סוכה לג: ד"ה מודה ותוספות כתובות ה: ד"ה את"ל ועוד שם ו. ד"ה האי ותוס' כריתות כ: ד"ה סבירא],

הגהות הב"ח

(א) תום' סוף ד"ה מיחם וכו' וכיון שאינו נהנה. נ"ב ע"ל פ' כלל גדול דף עה בד"ה טפי ניחא:

גליון הש"ס

תום' ד"ה מיחם שפינה וכו' ליה ר"י דבר שאינו מתכוין אלא מדרבנן. וכ"כ רש"י לקמן קכא ע"ב ד"ה לפי תומו. ועיין לקמן דף לה ע"א תום' ד"ה המכבד:

רב נסים גאון

ר"ש היא דאמר דבר שאינו מתכוין מותר. וזה העיקר בפרק במה מדליקין [דף כט] דתניא ר"ש אומר גורר אדם מטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ. **ור' יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור.** עיקר דברי ר' יהודה במשנה במסכת יו"ט בפ' יום טוב שחל להיות ערב שבת [דף כג] דתנן ר' יהודה אומר אין מקרדין ביו"ט מפני שהוא עושה חבורה, ובגמ' גרסי ר' יהודה סבר דבר שאין מתכוין אסור. ובמסכת בכורות בפ' כל פסולי המוקדשין [דף לג] שנינו בכור שאחזו דם אפילו מת אין מקיזין לו את הדם דברי ר' יהודה כו', ר' שמעון אומר יקיז אע"פ שהוא עושה מום. הרי מיכן תדע שר' יהודה סבר דבר שאין מתכוין אסור ור"ש [סבר] דבר שאין מתכוין מותר.

רבינו חננאל

אוקמא מיחם שפינהו מע"ג הכירה ויש בו מים חמין לא יתן לתוכו מים מועטין בשביל שיחמו, אבל נותן לתוכו מים מרובין כדי לפשר. פינה ממנו החמין לא יתן לתוכו מים כל עיקר מפני (הוא) שמצרף, ור' יהודה היא דאמר דבר שאין מתכוון אסור. אמר רב לא שנו אלא מים מועטין שיעור להפשיר אבל מים מרובין שיעור לצרף אסור. פי' צירוף, הכלי בעת שיתחמם נעשה כגחלת וכשמביאו בשעת גמר מלאכתו בצונן מחזקתו ולוטש פניו ונמצא לו כמו צירוף, רב אמר שיעור לצרף אסור ושמואל אמר אפילו שיעור לצרף נמי מותר. א)ואוקמה שמואל כר"ש, ורב אדא בר מתנה כר' שמעון, ודאביי נמי בבא דרישא (נמי) קאי כשמואל, וסוגיינא כשמואל אליבא דר"ש.

א) מן ואוקמה עד קאי כשמואל הובא גם ברמב"ן במלחמת בשם ר"ח.

מותר למימרא דשמואל כרבי שמעון סבירא ליה [א]והאמר שמואל [א]מכבין גחלת של מתכת ברה"ר בשביל שלא יוזקו בה רבים [ב]אבל לא גחלת של עץ ואי ס"ד סבר לה כרבי שמעון אפילו של עץ נמי [ב]בדבר שאין מתכוין סבר לה כרבי שמעון במלאכה שאינה צריכה לגופה סבר לה כרבי יהודה אמר רבינא [ג]הלכך [ג]קוץ ברשות הרבים מוליכו פחות פחות מד' אמות ובכרמלית אפילו טובא: אבל נותן כו': ת"ר נותן אדם חמין לתוך הצונן ולא הצונן לתוך החמין דברי בית שמאי ובית הלל אומרים [ד]בין חמין לתוך הצונן ובין צונן לתוך החמין מותר בד"א בכוס אבל באמבטי חמין לתוך הצונן ולא צונן לתוך החמין ורבי שמעון בן מנסיא אוסר אמר רב נחמן הלכה כר"ש בן מנסיא סבר רב יוסף למימר ספל הרי הוא כאמבטי א"ל אביי תני ר' חייא ספל אינו כאמבטי ולמאי דסליק אדעתא מעיקרא דספל הרי הוא כאמבטי ואמר רב נחמן הלכה כרבי שמעון בן מנסיא אלא בשבת רחיצה בחמין ליכא מי סברת רבי שמעון אסיפא קאי ארישא קאי ובית הלל מתירין בין חמין לתוך צונן ובין צונן לתוך החמין ורבי שמעון בן מנסיא אוסר צונן לתוך חמין לימא רבי שמעון בן מנסיא דאמר כב"ש הכי קאמר [ד]לא נחלקו ב"ש וב"ה בדבר זה אמר רב הונא בריה דרב יהושע חזינא ליה לרבא דלא קפיד [ה]אמנא מדתני רבי חייא נותן אדם קיתון של מים לתוך ספל של מים בין חמין לתוך צונן ובין צונן לתוך חמין אמר ליה רב הונא לרב אשי דילמא שאני התם דמיפסק כלי אמר ליה מערה איתמר [ה]מערה אדם קיתון של מים לתוך ספל של מים בין חמין לתוך צונן בין צונן לתוך חמין: **מתני'** [ו]האילפס והקדרה שהעבירן מרותחין לא יתן לתוכן תבלין אבל

רש"י

מותר. שאין מתכוין לכך: **גחלת של מתכת.** שמשליכין לחוץ פסולת[ז] של ברזל דלא שייך כבוי בהכי מדאורייתא ומדרבנן אסורה והיכא דליכא נזקא לרבים לא גזרו על השבות: **אבל לא של עץ.** דאיסורא דאורייתא היא וחייב סקילה: **אפילו של עץ נמי.** דהא לרבי שמעון מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה וכל כיבוי אינו צריך לגופו חוץ מעושי פחמין או מהבהבי פתילה: **הלכך.** כיון דאמרת לא גזרו שבות דכיבוי מתכת במקום נזקא דרבים: **קוץ ברשות הרבים מוליכו פחות פחות מד' אמות.** עד שיסלקנו לגידי רשות הרבים דאיסורא דרבנן הוא: **ובכרמלית.** דטלטול דידיה דרבנן: **אפילו טובא.** יעבירנו בעקירה אחת: **חמין לתוך צונן.** דקסבר תתאה גבר ואין החמין מרתיחין את הצונן אלא מפשירין: **ולא צונן לתוך חמין.** שהתחתונים מרתיחים את העליונים דתתאה גבר: **בכוס.** דלשתיה קבעי להו ולא ניחא ליה שיחומו הרבה ועוד דכלי שני הוא: **אוסר.** אפילו חמין לתוך צונן: **ספל הרי הוא כאמבטי.** ואף על גב דכלי שני הוא הואיל ולאו לשתיה אלא לרחיצה אסירי דניחא ליה שיחמו הרבה וגזרינן: **אלא בשבת רחיצה בחמין ליכא.** בתמיה. דהא לרבי שמעון אפילו חמין לתוך צונן אסור לא משכחת חמין שהוחמו ואפילו מע"ש שלא יהיו צריכין להפיג רתיחתן ואם כן לא ירחוץ אפילו פניו ידיו ורגליו בחמין: **מי סברת ר' שמעון אסיפא קאי.** דלא שרי ת"ק אלא חמין לתוך צונן ואתא איהו ואסר אף חמין לתוך צונן: **ארישא קאי.** לשתיה וצונן לתוך חמין דקשרו ב"ה קאסר: **מתני' שהעבירן.** מן האור: **מרותחין.** בין השמשות: **לא יתן לתוכן תבלין.** משתחשך דכלי ראשון כל זמן שרותח מבשל:

אבל

תוספות

אפילו של עץ נמי. ואם תאמר ומאי ס"ד דמקשה וכי משום דסבר שמואל כרבי שמעון באין מתכוין יסבור כמותו במלאכה שאינו צריך לגופה[א] וי"ל דס"ד דמקשה דודאי הא בהא תליא משום דסבר רבי יהודה דמלאכה שאינו צריך לגופה חייב עליה היכא דמתכוין בשאין מתכוין נמי החמירו חכמים אבל לרבי שמעון דפטור עליה מן התורה אף במתכוין לא חש לאסור מדרבנן כשאין מתכוין כיון דמתכוין עצמו ליכא אלא איסורא דרבנן ומיהו לפי האמת לאו הא בהא תליא דשמואל אע"ג דבמלאכה שאינה צריכה לגופה סבר כרבי יהודה דחייב [מתיר] באין מתכוין ולרבי יהודה נמי אסור אין מתכוין אפילו בגרירה דמתכוין עצמו לא אסיר אלא מדרבנן כדאמרי' לקמן ובשילהי כל התדיר (זבחים דף צא: ושם)[ח] דאמר שמואל המתנדב יין מביאו ומזלפו ע"ג האשים ופריך והא קא מכבה ומשני דסבר דבר שאין מתכוין מותר ופריך כי הכא דאמר שמואל מכבין גחלת של מתכת אבל לא של עץ והשתא אומר רשב"א דפריך מכ"ש דכיון דסבר שמואל דמלאכה שאינה צריכה לגופה חייב א"כ סבירא ליה נמי בשבת דבר שאין מתכוין אסור דסבר המקשה דהתם דהא בהא תליא כמו מקשה דהכא וכיון דבשבת אסור אין מתכוין כ"ש בעלמא אך הקשה דמשמע דאי הוי סבר שמואל מלאכה שאינה צריכה לו פטור עליה הוה אתי שפיר ואמאי והא מלאכה שאינה צריכה לגופה בשאר איסורים דלאו שבת חייב עליה וכיון דסבירא ליה דהא בהא תליא א"כ אמאי קאמר התם דבר שאין מתכוין מותר: **נותן אדם חמין לתוך צונן.** א)אפי' בכלי ראשון דחמין לתוך צונן אינו מבשל כמו שאפרש ולא צונן לתוך חמין אפילו בכלי שני[ב] דגזרי ב"ש כלי שני אטו כלי ראשון[ג] וב"ה דפליגי ושרו צונן לתוך חמין היינו דוקא בכלי שני כדקתני בד"א בכוס משמע דבכלי ראשון מודו ב"ה ולא משום דסברה הך ברייתא דתתאה גבר כדפירש בקונטרס דאם כן יקשה מהכא[ד] למ"ד ט)עילאה גבר ולמאן דאמר תתאה גבר נמי הא מבשל כדי קליפה כמו שאפרש לקמן בע"ה[ה] אלא נראה כמו שאומר ר"ת[ו] דחמין לתוך צונן משמע שהצוננין של מטה מרובים שדרך ליתן המועט במרובה[ז] ולכך אין מבשלים החמין המועטים כלל לפי שמתערבין בצוננין המרובין ומתבטל חמימותן ולא צונן לתוך חמין שהחמין של מטה מרובין ומתערבין בהן הצוננין המועטין ומתבשלין: **אבל באמבטי כו'.** נראה דהאי אמבטי איירי כגון שהוא כלי שני ולא הוי כההוא אמבטי דלעיל [י]דקאמר בקשתי להניח פך באמבטי מדקאמר ספל אינו כאמבטי והאי ספל ע"כ כלי שני דאי כלי ראשון אמאי אינו כאמבטי ודכוותיה אמבטי הוי כלי שני ועוד דאי באמבטי שהוא כלי ראשון איירי לא הוה ליה למינקט אמבטי אלא מיחם שהוא לשתיה דומיא דכוס ומדנקט אמבטי משמע דבכלי שני איירי ואתא לפלוגי בכלי שני בין כוס שהוא לשתיה לאמבטי לפי שחמין הרבה ואיכא למיגזר דהרואה אותן חמין כל כך סבור דכלי ראשון הוא ובמתני' דנקט במיחם שהוא ראשון לא יתן לתוכו מים הוה מצי למימר באמבטי שהוא שני לא יתן לתוכו מים אלא דמתני' מיירי בשתיה ומפליג בין מיחם לכוס: **מי סברת ר"ש בן מנסיא אסיפא קאי ארישא קאי.** [ח]היינו דוקא למאי דס"ד לרב יוסף מעיקרא[ט] אבל למאי דמסקי' דספל אינו כאמבטי קאי[י] אסיפא בכוס וסבר שפיר ר"ש בן מנסיא כב"ה דאפילו צונן לתוך חמין מותר ואתיא מתני' דשריא לתוך הכוס אליבא דהלכתא דהלכה כר"ש בן מנסיא[יא] וא"ת למאי דסלקא דעתך דארישא קאי ואסר בכוס צונן לתוך חמין[יב] מאי קמ"ל רב יוסף דספל הרי הוא כאמבטי כוס נמי הרי הוא כאמבטי לר"ש בן מנסיא דהלכתא כוותיה וי"ל[יג] דרב יוסף לב"ה אתא לאשמעינן דשרו בכוס[יד]: **נותן אדם קיתון של מים.** וא"ת ואמאי לא מייתי ברייתא דלעיל דספל אינו כאמבטי ואמאי איצטריך נמי רבי חייא למיתני תרוייהו וי"ל דהשתא קמ"ל בין חמין לתוך צונן בין צונן לתוך חמין דההיא דספל אינו כאמבטי ה"א דקאי אר"ש בן מנסיא דאסר באמבטי אפי' חמין לתוך צונן ועליה קאמר דספל אינו כאמבטי ושרי חמין לתוך צונן אבל צונן לתוך חמין ה"א דאסור ואפשר דההיא דלעיל היינו הך דהכא אלא שקיצרה ונקט לישנא דרב יוסף דמייתי עלה: **שאני התם דמפסיק כלי.** וא"ת דאמר לעיל (דף מ:) טול בכלי שני ותן אבל בכלי ראשון לא אע"ג דמפסיק מנא וי"ל דהתם בכלי ראשון והכא דבכלי שני שאני:

אבל

עין משפט נר מצוה

לג א ב מיי' פ"א מהל' שבת הלכה ז ופי"ב הלכה ב טוש"ע או"ח סי' שלד סעיף כז:
לד ג מיי' שם פ"א הל' ז טוש"ע או"ח סי' שח סעיף יח:
לה ד ה מיי' פכ"ב מהל' שבת הלכה ו טוש"ע או"ח סימן שיח סעיף יב:
לו ו מיי' שם טור שו"ע שם סעיף ט:

תוס' ישנים

א) עוד נוכל לומר דחמין לתוך צונן דוקא בכ"ש שרי ב"ש אבל בכלי ראשון אסור אטו צונן לתוך חמין:

רבינו חננאל

ואקשינן [למימרא] דשמואל כר' שמעון והאמר שמואל מכבין גחלת של מתכת ברה"ר בשביל שלא יוזקו בה רבים אבל גחלת של עץ לא, ואילו ר"ש סבר אפילו של עץ מותר לפי שאין מתכוון לכבות אלא כדי שלא יוזק וכי האי גוונא פטר ר' שמעון. ואסיקנא לעולם כר' יהודה סבירא ליה דאמר מלאכה שאינה צריכה גופה חייב עליה, א)מיהו דבר שיש בו היזק לרבים כגון צידת נחש וכבוי גחלת של מתכת בזמן שהיא חמה והיא שחורה והרואה אותה דומה שהיא צוננת לפי שאין בה אדמומית כגחלת לוחשת ונמצאו בני אדם ניזוקין בו לפיכך מותר. אבל הגחלת של עץ אם תסור אדמומיתה נכבת כבר ואינה מזקת ואם אדמומיתה בה כל הרואה אותה מתרחק ממנה, ומכל פנים אין אדם ניזוק שהשחורה כבר כבתה והאדומה מתרחקין ממנה, לפיכך המכבה אותה חייב, ולפיכך היה שמואל אוסר בגחלת של עץ. **ומדוקיה** אמר רבינא קוץ ברה"ר מוליכו פחות פחות מד' אמות. **ואע"ג** דרב ושמואל הילכתא כרב באיסורי, בהא קיי"ל כשמואל דאמר במלאכה שאינה צריכה לגופה סבר לה כר' יהודה, בדבר שאין מתכוין סבר לה כר"ש, ומדרב אחא ורבינא שמעי' מינייהו דהלכתא כר' שמעון. **פיסקא אבל נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירן.** ת"ר (לא יתן) [נותן] אדם חמין לתוך צונן [ולא צונן] לתוך חמין, וב"ה מתירין כו'. ואוקימנא להא דר"ש בן מנסיא שאוסר, כלומר לא נחלקו ב"ש וב"ה אלא אפילו ב"ה אוסרין. ואע"ג דאמר רב נחמן הלכתא כר' שמעון בן מנסיא, כיון דאמר רב הונא חזינא לרבא דלא קפיד זימנין, עביד כמר וזמנין עביד כמר מדתני ר' חייא, דתני ר' חייא נותן אדם קיתון של מים לתוך ספל כו'. **ורב** אשי מתרץ לה לרב הונא ואמר ליה מערה תניא, כלומר מערה אדם קיתון של מים לתוך ספל של מים בין חמין לתוך צונן בין צונן לתוך חמין, קיי"ל כוותייהו דאינון בתראי ומעשה רב. ולא דמו ספל ואמבטי וכוס למיחם, דאוקימנא ליה שאסור לתת בתוכו צונן מועטין בהיות חמין בו כדי שיחמו אלא מרובין כדי להפשירן[ן], כי המיחם הוא עצמו מייחם, אבל ספל ואמבטי וכוס שמתחממין בכלי אחד ומערין בתוך הללו לפיכך מותר שנמצאו כלי שני, וקיי"ל כלי שני מותר.

מסורת הש"ס

א) זבחים צא:, ב) [שם צב.], ג) [ביצה כח:], ד) [לקמן קלה. יבמות כח. ב"ק לב. סוכה טו.], ה) [בהרא"ש ליתא ועי' ברב אלפס], ו) פסחים מ:, ז) בס"א: עם פסולת, ח) [ושם צב.], ט) [פסחים עו.], י) [דף מ:],

מוסף רש"י

מכבין גחלת של מתכת. לאו בת כיבוי היא ואיסורא דרבנן היא דאיכא, ובמקום היזק רבים לא גזור רבנן (זבחים צא:). **אבל לא של עץ.** ואי כר"ש לא משכחת כיבוי מן התורה אלא במתכוין לעשות פחמין בכיבויו וצריך להם, דאר"ש מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה. וכיבוי זה לאו צורך גופו הוא שיהיה צריך לו, דהלואי שלא בא עליו, ודמי למוציא את המת לסלקו מעל פניו דפטר עליה ר"ש בפרק המצניע (זבחים צב.). **מוליכו פחות פחות מארבע אמות.** עד שיסלקנה לצדי רה"ר כדי שלא תזיק (ביצה כח:). **שהעבירן.** מעל האור, מרותחין. ערב שבת עם חשיכה (פסחים מ:). **לא יתן לתוכן תבלין.** דכלי ראשון מבשל ונמלא מבשל תבלין בשבת (שם).

מוסף תוספות

א. דהא טעמי דפליגן נינהו, דאילו דבר שאין מתכוין, [אינו מתכוין] למלאכת איסור כלל ובמלאכת היתר הוא עסוק, ואפשר נמי דלא עביד איסורא כלל, ואילו מלאכה שאינה צל"ג, מתכוין הוא לעשות אותה מלאכה ממש ועושה אותה, אלא שאין כוונתו לעשותה לצורכה ולאותו דבר שבשבילה נקראת מלאכה במשכן. ריטב"א. ב. כדאמר לקמן בד"א בכוס דסתם כוס הוי כלי שני, ועוד דאי הוה כלי ראשון, מאי שנא מאמבטי, והיינו טעמא. תוס' הרא"ש. ג. בצונן לתוך חמין. תוס' הרא"ש. ד. לרב. תוס' הרא"ש. ה. וא"כ ה"נ [חמין לתוך צונן. רשב"א] נימא דמבשל ליה עליון לתחתון בכדי קליפה, ותיאסר. פי' הר"ן. ו. דרב מודי הכא. תוס' הרא"ש. ז. ורובא גבר. ריטב"א. ח. הקשו בתוספות, א"כ הא דרבא [דלא קפיד] פליגא אדרב נחמן, דהא רב נחמן פסק כר"ש, ואוקימנא לר"ש דארישא קאי שאוסר אפי' בכוס צונן לתוך החמין, וספל כיון שאינו כאמבטי הוי ככוס ואסור לתת בו צונן לתוך החמין, וי"ל דכי אוקימנא דר"ש ארישא קאי. ריטב"א. ט. דספל ה"ה כאמבטי. ריטב"א. י. ר"ש. ריטב"א. יא. נמצאת למד דאליבא דהלכתא אין הפרש בין נתינת צונן לתוך חמים או חמים לתוך צונן, דבאמבטי הכל אסור כר"ש בן מנסיא, ובכוס הכל מותר כב"ה וכדרבא דלא קפיד, ולא פליגא אדר' נחמן כלל. ריטב"א. יב. א"כ אין חילוק בין כוס לאמבטי. תוס' הרא"ש. יג. דלאו אליבא דר"ש בן מנסיא אצטריכא לי' למתניי' ולאו אליבא דהלכתא קאמר לה. רשב"א. יד. ואסרי באמבטי. רשב"א.

א) עי' ביאור דברי רבינו ז"ל בחידושי הרשב"א ז"ל ד"ה גחלת של מתכות ע"ש היטב.

אבל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התמחוי רבי יהודה אומר [א]לכל הוא נותן חוץ מדבר שיש בו חומץ וציר: **גמ'** איבעיא להו רבי יהודה ארישא קאי ולקולא או דילמא אסיפא קאי ולחומרא ת"ש דתניא רבי יהודה אומר לכל אילפסין הוא נותן לכל הקדירות רותחות הוא נותן חוץ מדבר שיש בו חומץ וציר סבר רב יוסף למימר מלח הרי הוא כתבלין דבכלי ראשון בשלה ובכלי שני לא בשלה א"ל אביי תני רבי חייא מלח אינה כתבלין דבכלי שני נמי בשלה ופליגא דרב נחמן דאמר רב נחמן צריכא מילחא בישולא כבשרא דתורא ואיכא דאמרי סבר רב יוסף למימר מלח הרי הוא כתבלין דבכלי ראשון בשלה בכלי שני לא בשלה א"ל אביי תני ר' חייא [א]מלח אינה כתבלין דבכלי ראשון נמי לא בשלה והיינו דאמר רב נחמן צריכא מילחא בישולא כבישרא דתורא: **מתני'** [ב]אין נותנין כלי תחת הנר לקבל בו את השמן ואם נתנוה מבעוד יום מותר ואין ניאותין ממנו לפי שאינו מן המוכן: **גמ'** אמר רב חסדא [ג]אע"פ שאמרו אין נותנין כלי תחת תרנגולת לקבל ביצתה אבל כופה עליה כלי שלא תשבר אמר רבה מ"ט דרב חסדא קסבר תרנגולת עשויה להטיל ביצתה באשפה ואינה עשויה להטיל ביצתה במקום מדרון והצלה מצויה התירו והצלה שאינה מצויה לא התירו איתיבי' אביי והצלה שאינה מצויה לא התירו והתניא [ד]נשברה לו חבית של טבל בראש גגו מביא כלי ומניח תחתיה בגולפי חדתי דשכיחי דפקעי איתיביה [ה]נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות ניצוצות נמי שכיחי איתיביה

אבל נותן הוא לתוך הקערה. דכלי שני אינו מבשל: **תמחוי.** כעין קערה גדולה שמערה כל האילפס לתוכה ומשם מערה לקערות: **ר' יהודה אומר לכל וכו'.** בגמ' מפרש אהי קאי אכלי ראשון או אכלי שני: **חוץ מדבר שיש בו חומץ או ציר.** שהן מבשלין את התבלין כשהן רותחין: **ציר.** הנוטף מן הדגים כשכובשים אותן במכבש: **גמ' ארישא קאי.** אאילפס דקא אסר ת"ק וקאמר ר' יהודה לכל אילפסין הוא נותן דכלי ראשון לא מבשל: **או דילמא אסיפא קאי.** אקערה ותמחוי דקא שרי ת"ק וקא אמר ליה רבי יהודה בכל קערות ותמחויין מודינא לך חוץ מדבר שיש בו חומץ ואפילו כלי שני נמי לא: **דבכלי ראשון נמי לא בשלה.** ומותר ליתן ואפילו בכלי ראשון משהעבירו מן האור: **מתני' אין נותנין.** בשבת: **כלי תחת הנר.** לקבל בו שמן המטפטף משום דשמן מוקצה הוא וקסבר אין כלי ניטל בשבת אלא לצורך דבר הניטל. אי נמי קסבר אסור לבטל כלי מהיכנו להושיב כלי במקום שלא יוכל עוד ליטלו [ד]משום דהוי כקובע לו מקום ומחברו בטיט ודמי למלאכה וכלי זה משיפול בו השמן המוקצה יהא אסור לטלטלו: **מותר.** להניחה שם: **ואין ניאותין.** נהנין: **גמ' אע"פ שאמרו אין נותנין כלי תחת תרנגולת לקבל ביצתה.** כשהיא מטילתה במקום מדרון שמא תתגלגל ותשבר. ומדיוקא דמתניתין שמעינן לה דדמי לנותן כלי תחת הנר לקבל בו שמן: **אבל כופה עליה כלי.** ולא תימא אין כלי ניטל אלא לצורך דבר הניטל: **באשפה.** ויש לחוש שמא תשבר ברגלי אדם וכופה עליה כלי: **והצלה מצויה התירו.** לטלטל כלי לצרכה ואף על פי שהצילה דבר שאינו ניטל בשבת: **שאינה מצויה.** כגון מדרון וטיפטוף דשמן דמתני': **נשברה לו חבית של טבל** גרסינן: **מביא כלי.** ואף על גב דטבל דבר שאינו ניטל הוא וחבית לא שכיחא דפקעה: **גולפי.** חביות: **נותנין כלי.** מתניתין היא ומותיב ליה מינה: **ניצוצות.** שלהבת הנוטפת מן הנר כדי שלא ידלק מה שתחתיה ואע"ג דניצוצות לא מיטלטלי ולא שכיחי: איתיביה

אבל נותן הוא לתוך הקערה כו'. מהכא ליכא למידק דעירוי ככלי שני מדקתני לא יתן לתוכה תבלין ולא אשמעינן רבותא אפילו שלא יערה על הקערה שתבלין בתוכה דאדרבה דוק מסיפא דקתני אבל נותן הוא לתוך הקערה ולא קתני מערה[א] על הקערה שתבלין בתוכה ורבינו שמואל מביא ראיה דעירוי ככלי שני מהא דקי"ל[ב] תתאה גבר[ג] ולר"י נראה דעירוי ככלי ראשון ומביא ראיה דבזבחים בפרק דם חטאת (דף צה: ושם) ת"ר אשר תבושל בו אין לי אלא שבישל בו עירה לתוכו רותח מניין תלמוד לומר [אשר תבושל] בו ישבר אלמא דעירוי חשיב מבשל ובירושלמי בפרק כירה[ד] בעי מהו ליתן תבלין מלמטה ולערות עליהן מלמעלה ר' יונה אמר אסור דעירוי ככלי ראשון חיליה דר' יונה מן הדא[ה] אחד שבישל בו ואחד שעירה לתוכו רותח ודחי ר' יוסי תמן כלי חרס בולע תבלין אינו מתבשל השיב רבי יוסי בר בון והתניא מניין שבכלי נחשת כן תלמוד לומר ואם בכלי נחשת בשלה אית לן למימר כלי נחשת בלע בתמיה פי' ע"י עירוי אם אינו מבשל לא בלע[ו] אלמא דמסיק דעירוי ככלי ראשון ונראה דעירוי לא הוי ככלי ראשון ולא ככלי שני אלא מבשל כדי קליפה דהא קי"ל כשמואל דאמר תתאה גבר דתניא כוותיה בכילד צולין (פסחים עו.) ומ"מ מבשל כדי קליפה דאמר התם תניא כוותיה דשמואל חם לתוך צונן או צונן לתוך צונן מדיח ופריך חם לתוך צונן אדמיקר ליה בלע[ז] אלא אימא חם לתוך צונן קולף צונן לתוך צונן מדיח וכן משמע בשילהי מסכת ע"ז (דף עו.) דאמר מר [ט]עוקצא זבן יורה מעכו"ם אהדר ליה גדנפא ומסיק כבולעו כך פולטו מה בולעו בניצוצות אף פולטו בניצוצות ואי עירוי ככלי ראשון [ח]מאי איריא משום דבלע בניצוצות אפילו בלע בליעה גמורה פלט בניצוצות שהוא עירוי אלא ודאי לא מבשל אלא כדי קליפה ואם עירו רותחים על התרנגולת צריכה קליפה וכלי שתשמישו ע"י עירוי כגון קערות יכול להגעילן ע"י עירוי דכבולעו כך פולטו אבל כלי שנתבשל בו איסור לא סגי להגעילו על ידי עירוי[ח] והא דאמר בפרק בתרא דע"ז (דף עד:) דרש רבא נעוה ארתחיה[ט] דהתם מסתמא ע"י עירוי[י] שאני התם דאותה נעוה לא בלעה ע"י רותח א): **לכל קדרות רותחות הוא נותן.** נראה דדוקא בתבלין פליג אבל בשאר דברים מודה דכלי ראשון מבשל אף כשהעבירו מעל האור: **והיינו דר"נ.** נראה דאף לפי' הקונטרס שפי' [ז]דבכל מקום דאיכא לישני דפליגי בשל תורה הלך אחר המחמיר ובשל סופרים הלך אחר אחרון ולר"ת[יא] בשל סופרים הלך אחר המיקל וכן לריב"א שפירש שבכל מקום איכא דאמרי טפל לגבי לשון ראשון שהוא עיקר[יב] הכא הלכה כלישנא בתרא דללישנא קמא פליג ברייתא דרבי חייא אדרב נחמן וללישנא בתרא היינו דרב נחמן[יג] ומתוך כך פסק רבינו שמואל שמותר לתת מלח בתבשיל בשבת אפילו בכלי ראשון שהעבירו מן האור והמחמיר כלישנא קמא שלא ליתן מלח בקערה[יד] כל זמן שהיד סולדת בו תבא עליו ברכה[טו]: **ואם נתנוהו מבעוד יום מותר.** הלשון דחוק דהוה ליה למימר אבל מבעוד יום נותנין: **ואין נאותין ממנו לפי שאינו מן המוכן.** איכא לאוקמה כר"ש [ח]דמתיר מותר השמן שבנר ואין ניאותין דקתני הכא היינו כל זמן שדולק [ט]דבמוקצה מחמת מצוה מודה ר"ש כדאמר בגמ' לקמן (דף מה.) אין מוקצה לר"ש אלא שמן שבנר בשעה שהוא דולק הואיל והוקצה למצותו הוקצה לאיסורו ולא שבנר ממש קאמר דההיא אסור בלאו הכי משום מכבה כדאמר בביצה פ"ב (דף כב. ושם) המסתפק ממנו חייב משום מכבה אלא כלומר שמן המטפטף מן הנר[יח] והטלטול דנר עצמו אין לאסור[יט] מטעם דהוקצה למצותו ולא אסור לטלטלו אלא משום דנר הנח לנר שמן ופתילה הואיל ונעשה בסיס לדבר האסור כדאמרינן בסוף פירקין (דף מז.) אבל מטעם דהוקצה למצותו לא היה אסור לטלטלו שאין ביטול מצוה במה שמטלטלו: **אע"פ שאמרו חכמים אין נותנין כו'.** אין נותנין כלי תחת הנר לקבל בו את השמן ה"ל למימר דתנן במתניתין וכלי לקבל ביצה לא שמעינן אלא מדיוקא דמתני' אלא משום דבעי למימר אבל כופה עליה כלי נקט ביצה: **הצלה שאינה מצויה לא התירו.** פי' בקונטרס לדבר שאינו ניטל וגרס בההוא דפריך אביי מינה בסמוך נשברה לו חבית של טבל בראש גגו דטבל אינו ניטל וקשה לריב"א דאי גרס בה[כ] טבל אמאי פריך לרב יוסף מברייתא אחרת[כא] מהך דהכא הוה ליה לאקשויי ועוד דבפרק כל כתבי (לקמן דף קיז: ושם) משמע בהדיא דלא גרסי' בברייתא דהכא טבל דלא בשל טבל מיירי דקתני סיפא נזדמנו לו אורחין מביא כלי אחר כו'[כב] ונראה לו לפרש[כג] דהצלה שאינה מצויה לא התירו לטרוח בכל דבר אפילו בדבר הניטל[כד] משום טירחא[כה]: **שאינה מצויה לא התירו.** והא דאין נותנין כלי תחת הנר לקבל שמן חשיב הצלה שאינה מצויה[כו] לפי שרגילים לעולם לתת כלי תחת הנר מבעוד יום[כז] וניצוצות אע"ג דקאמר בסמוך דשכיחי[כח] לא שכיחי כולי האי שיחושו לתת שם כלי מבעוד יום ולהכי חשיב לה הצלה מצויה: דמבטל

לז א מיי' פכ"ב מהל' שבת הלכה ו טוש"ע או"ח סימן שיח סעיף ט:
לח ב מיי' פכ"ה מהלכות שבת הלכה כג ופ"ה הלכה יג סמג לאוין סה טור שו"ע או"ח סימן רסה סעיף ג:
לט ג מיי' פכ"ה שם סמג שם טור ושו"ע או"ח סימן שי סעיף ו וסימן שכב סעיף א וסי' תקיג סעיף ד:

מוסף תוספות

א. מאילפס. תוס' זבחים צה: ד"ה עירה. ב. כשמואל דאמר. תוס' זבחים צה: ד"ה עירה. ג. ואי עירוי מבשל א"כ עילאה גבר. תוס' הרא"ש. והיה מתיר מתוך כך לערות רותחין מכל"ר על התרנגולת כדי למולגה. תוס' זבחים צה: ד"ה עירה. ד. משמע דעירוי ככל"ר. תוס' זבחים צה: ד"ה עירה. ה. וכלי חרס אשר תבושל בו ישבר וכו' מ"מ. תוס' הרא"ש. ו. דמשמע לי' לר' יוסי בר בון דנהי דאיכא לאפלוגי בין בליעה לבשול ה"מ בכלי חרס שבליעתו קלה, אבל בכלי נחשת שקשה לבלוע, אין מבליע בו אלא חום שהוא ראוי לבשל, ומדשתק ר' יוסי, אלמא קבלה מיניה. פי' הר"ן. השתא מדמי התם כמו שבולע ע"י עירוי, כמ"כ מבשל ע"י עירוי, ש"מ מדתניא כוותיה דר' יונה. תוס' זבחים צה: ד"ה עירה. ז. פי', קודם שיצטנן חום שלמעלה, נבלע ממנו מקצת בתחתון. ומשני. תוס' זבחים צה: ד"ה עירה. ח. שאין מבשל אלא כדי קליפה וכו' וגם אין לו כח להפליט אלא כדי קליפה ולא כל האיסור הבלוע בדופני הכלי מעבר לעבר. רא"ש. [אלא] צריך הגעלה בכל"ר. הגהות אשר"י. ט. ונעוה היינו גת. פי' הר"ן. אלמא עירוי ככל"ר. תוס' זבחים צה: ד"ה עירה. י. שהרי הגת גדולה וכבידה שאין יכולין לתתה לתוך יורה מרותחת כדי להגעילה, אלא ע"כ ע"י עירוי קאמר. תוס' ע"ז עד: ד"ה דרש. וחשיבה הגעלה. רא"ש. יא. ועוד מייתי ר"ת ראיה. תוס' זבחים צה: ד"ה עירה. יב. ששפכן ע"ג קמח אע"פ שנשפכו לכלי שני, אלמא עירוי ככלי ראשון, מיהו קשה היכי פטר הא אינו מבשל אלא כדי קליפה לשמואל דאמר תתאה גבר דקי"ל כוותיה, וי"ל. תוס' זבחים צה: ד"ה עירה. יג. בדאורייתא לחומרא. תוס' ע"ז ז. ד"ה בשל. יד. והלכה כלישנא קמא. תוס' ע"ז ז. ד"ה בשל. טו. דכיון דר"נ לתרווייהו לישני אזיל לקולא אית לן למינקט ההוא לישנא דהוי כר' חייא, דלא נוקים לר"נ דהוא בתרא וגברא רבה, דפליג אדר' חייא. ריטב"א. טז. אפי' בכל"ש. מרדכי. יז. הואיל ואיכא איסורא דאורייתא בבישול. מרדכי. יח. בעוד שהנר דולק ומצוותו קיימת, אף שמן המטפטף (ש)ממנו עומד באיסורו. תוס' הרא"ש. יט. בשעה שהוא דולק. תוס' הרא"ש. כ. בהאי קמייתא. תוס' הרא"ש. כא. דהך ברייתא דפריך מינה לרב יוסף לקמן בשמעתין דקתני בה של טבל לא מתניא בהאי לישנא אלא הכי קתני 'חבית של טבל שנשברה'. תוס' הרא"ש. כב. אלמא מידי דחזי לאורחים הוא. ריטב"א. ואי בטבל, אורחים מאי בעו ליה. רמב"ן. כג. [ד]בדבר המעושר מיירי. חי' הר"ן. [ו]הצלה מצויה התירו לטרוח בשבת, [ואפילו לטלטל דבר הניטל לצורך דבר שאינו ניטל. ריטב"א], אבל. תוס' הרא"ש. כד. וכ"ש לדבר שאינו ניטל. ריטב"א. כה. אלא א"כ הוא לצורך שבת. רשב"א. כו. לא משום דטפטוף לא שכיח, אלא אדרבה. רשב"א. כז. שהוא עשוי לטפטף. רשב"א. כח. ומשו"ה נותנין בשבת וכו' א"נ אף בנצוצות נאמר כן. רשב"א.

א) [כהאי גוונא במעשרות פ"א מ"ז], ב) לקמן קיז: ע"ש, ג) לקמן מג. מז:, ד) [צ"ל משם], ה) יש ספרים שגורסין כאן בתוס' רב עקיבא כמו שהביא הגאון מהרי"ף בע"ז שם בהגהותיו. ואולי יצאה גירסת מר עוקבא מסוגיא דב"מ ע. ההוא דולא דבי מר עוקבא כמו שהעיר בסה"ד, ו) [וע' תוספות זבחים צה: ד"ה עירה כו'], ז) [עי' תוס' ע"ז ז. ד"ה בשל תורה], ח) [לקמן מז.],

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אבל. מאי איריא משום דבלע בניצוצות. ק"ל דלטעמיך אף אם עירוי לא הוי ככ"ר היינו בעירוי על צונן אבל הכא דהעירוי על גופה הכלי שהוא חם. אף אם היה העירוי מצונן לחם היה חם דתתאי גבר מכ"ש בעירוי מכ"ר על כ"ר וה' יאיר עיני: שם ד"ה ואין נאותין דבמוקצה מחמת מצוה מודה ר"ש. וכיון דאינו ראוי לאכלו ממש באותה שעה הוי מוקצה בעצמותו כדין כל מאכל שאינו חזי לכלום. עי' מג"א ריש סימן תקט"ו ורק בטלטול הנר בשעה שהוא דולק להאיר זהו מדינא מותר אלולי טעמא דבסיס ולק"מ קושית המהרש"א:

תוס' ישנים

א) א"נ ארתחי' שיעשה האש למטה והיא של חרס[יא] דבפ' כל שעה איכא למ"ד זה וזה לפטור המעסה והחלוטה ומוגלגלין[יב] ואיירי בשיש למלוס כשיעור חלה ולהכי בין תתאה גבר בין עילאה גבר מבשל כדי קליפה ובצר ליה משיעור חלה:

רבינו חננאל

ר' יהודה אומר לכל הוא נותן כו'. אסיקנא ר' יהודה ארישא, דקתני האילפס והקדירה שהעבירן מרותחין לא יתן לתוכן תבלין, התם פליג ומקיל הוא, דתניא ר"י אומר לכל אילפסין רותחין [הוא נותן], לכל קדירות רותחין הוא נותן, חוץ מדבר שיש בו חומץ וציר. מלח כתבלין הוא אי לא. ואסקינא כדתני ר' חייא מלח אינו כתבלין דבכלי ראשון נמי לא בשלה, והיינו דרב נחמן דאמר צריכה מילחא בשולי כבשרא דתורא, ש"מ כי נותן מלח בתבשיל בשבת ואפילו בכלי ראשון אינו בישול. מתניתין אין נותנין כלי תחת הנר לקבל בו את השמן כו'. אמר רב חסדא אע"פ שאמרו אין נותנין כלי תחת התרנגולת כו'. כלומר אפילו אם עומדת במקום מדרון ורואין כיון שתלד תיפול הביצה במקום מדרון ותשבר, לא התירו לו להטיל תחתיה כלי לקבלה לביצה כדי שלא תישבר, שזה לילד התרנגולת במקום מדרון דבר שאינו מצוי הוא, ומשום אחת שנזדמנה לה כך לא חיישי לה. אבל כיון שדרך רוב התרנגולת להטיל ביציהן לאשפה התירו לכפות על אותה ביצה כלי בשביל שלא תשבר. וזהו פירוש הצלה מצויה התירו הצלה שאינה מצויה לא התירו. ואקשינן והצלה שאינה מצויה לא התירו, והא חבית שנשברה בראש גגו כו'. ושנינן בגולפי חדתי, פי' קנקנים חדשים שהן מצויין להפקיע. וניצוצות תחת הנר נמי מילתא דשכיחא היא

מסורת הש"ס

א) לקמן קז. קכא., ב) נ"א ת"ש, ג) לקמן קנא:, ד) ביצה לה:, ה) [לקמן מז: קכח: קנד:], ו) [תוספתא פ"ד], ז) [ביצה לד: לה.], ח) לעיל מב: לקמן מז:, ט) לקמן קכח: [תוספ' פט"ז], י) [תוספתא שם], כ) [ביצה לו.], ל) ביצה ג:, מ) [שם לו. כל הסוגיא ע"ש כמה שינויים], נ) שם לו., ס) [דף קנד: וכ"כ רש"י לקמן קכח: ד"ה והא], ע) [דף מז:], פ) [נ"ל בישולייהו חזו להו. דבש תמר],

עין משפט נר מצוה

מ א מיי' פכ"ה מהלכות שבת הלכה כג סמג לאוין סה טור שו"ע או"ח סימן שי סעיף ו:
מא ב מיי' שם הל' כה:
מב ג מיי' שם טוש"ע או"ח סימן שיג סעיף ז:
מג ד מיי' שם הלכה כד טוש"ע או"ח סימן שלח סעיף ח וסימן תקכא סעיף ג:
מד ה ו מיי' שם הלכה כה סמג שם טוש"ע או"ח סימן שח סעיף לט:
מה ז מיי' וסמג שם טוש"ע או"ח סימן שט"ז סעיף ד:

גמרא

איתיביה [א]כופין קערה על הנר שלא יאחז בקורה בבתי גחיני דשכיח בהו דליקה [ב]וכן קורה שנשברה סומכין אותה בספסל ובארוכות המטה בכשורי חדתי דעבידי דפקעי [ד]נותנין כלי תחת הדלף בשבת בבתי חדתי דשכיחי דדלפי רב יוסף אמר היינו טעמא דרב חסדא משום [ה]דקא מבטל כלי מהיכנו איתיביה אביי [ו]חבית של טבל שנשברה מביא כלי אחר ומניח תחתיה א"ל [ז]טבל מוכן הוא אצל שבת שאם עבר ותקנו מתוקן [ח]נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות א"ר הונא בריה דרב יהושע ניצוצות אין בהן ממש [ג]וכן קורה שנשברה סומכין אותה בספסל או בארוכות המטה דרפי דאי בעי שקיל ליה נותנין כלי תחת הדלף בשבת בדלף הראוי [ט]כופין את הסל לפני האפרוחין שיעלו וירדו קסבר מותר לטלטלו והתניא [י]אסור לטלטלו בעודן עליו והתניא אע"פ שאין עודן עליו אסור א"ר אבהו בעודן עליו כל בין השמשות מיגו דאיתקצאי לבין השמשות איתקצאי לכולי יומא א"ר יצחק כשם שאין נותנין כלי תחת תרנגולת לקבל ביצתה כך אין כופין עליה כלי בשביל שלא תשבר [כ]קסבר אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת מיתיבי כל הני תיובתא ושני בצריך למקומו תא שמע [ל]אחת ביצה שנולדה בשבת ואחת ביצה שנולדה ביום טוב אין מטלטלין לא לכסות בה את הכלי ולסמוך בה כרעי המטה אבל כופה עליה כלי בשביל שלא תשבר הכא נמי בצריך למקומו [מ]ת"ש פורסין מחצלות על גבי אבנים בשבת באבנים מקורזלות דחזיין לבית הכסא ת"ש [נ]פורסין מחצלות על גבי לבנים בשבת דאישתיור מבנינא דחזיין למיזגא עלייהו ת"ש פורסין מחצלת על גבי כוורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ובלבד שלא יתכוין לצוד הכא במאי עסקינן דאיכא דבש א"ל רב עוקבא ממישן לרב אשי תינח בימות החמה דאיכא

רש"י

איתיביה כופין קערה. של חרס על גבי הנר כו': **גחיני.** נמוכין: **וכן קורה שנשברה כו'.** משנה היא לקמן: **שנשברה.** בשבת: **ארוכות המטה.** לימונ"ש: **בספסל.** דכלי הוא ומותר לטלטלו: **בכשורי חדתי.** שלא נבדקו עדיין וכשמכביד משא הבית עליהן שהיו טחין על גגותיהן בטיט שכיחי דפקעי: **תחת הדלף.** לקבלו: **טעמא דרב חסדא.** דאין נותנין כלי תחת התרנגולת: **מפני שמבטל כלי מהיכנו.** שהיה מוכן מתחלה לטלטלו ועכשיו עושהו מוקצה: **מוכן הוא.** שאין בו מוקצה אלא איסורו ואם בא אחד ועבר על דברי חכמים שאסרו לתרום בשבת ותיקנו מתוקן ומותר לטלטלו ולאוכלו הלכך לאו מבטל כלי מהיכנו חשיב ליה: **אין בהן ממש.** ומותר ליטלן אחר שנפלו לתוכו: **וכן קורה כו'.** קס"ד שמהדקו שם ואינו יכול שוב ליטלו: **הראוי.** לשתיה. כל אלו משניות הן: **כל בין השמשות.** אבל נתנו שם משחשיכה מותר ליטלו אם אין האפרוחים עליו: **בצריך למקומו.** להשתמש במקום הכלי. ומתוך שיכול ליטלו לצורך מקומו מוליכו למקום שירצה: **לכסות בה את הכלי.** לסתום פי צלוחית: **על גבי אבנים.** מפני הגשמים שלא ימחו או לא יקבלו סיד מאחר שסרויות במים: **מקורזלות.** ראשן חד וראויות לקינוח דהוי דבר הניטל: **למיזגא.** להשען. שכל הסבתן כך היתה יושב קצת ונשען קצת על שמאלו: דאיכא

תוספות

דמבטל כלי מהיכנו. בפרק בתרא (ס) פירש בקונטרס דאסור משום דמתחזי כסותר וכאן פירש דחשיב כאלו מחברו שם בטיט: **טבל מוכן הוא אצל שבת.** אף על פי שאסור לטלטלו כדתנן בפרק מפנין (לקמן קכו:) מ"מ לא חשיב מבטל כלי מהיכנו כיון דאם עבר ותיקנו מתוקן[א] ק' לרשב"א דתנן במסכת תרומות בפ"ב (משנה ג) ומייתי לה בהניזקין (גיטין נד.) המעשר בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל ולישנא דקאמר הכא אם עבר ותיקנו משמע במזיד מדלא קאמר שאם שגג ותיקנו ונראה דנקט עבר כגון דלית ליה פירי אחריני דאמר בביצה בפרק י"ט (דף יז:) דאפילו במזיד יאכל עוד הקשה דבפרק בתרא (דף קנד:) תניא היתה בהמתו טעונה טבל ועששית מתיר את החבלים והשקים נופלים ואע"פ שמשתברין[ב] משמע דאסור להניח תחתיהן כרים וכסתות אלמא טבל לאו מוכן הוא ואור"י דאף על פי שמשתברין לא קאי אטבל אלא אעששית ועוד הקשה כי היכי דאמר דאם עבר ותיקנו מתוקן ה"נ כשמניח כלי תחת תרנגולת לקבל ביצתה נימא שאם עבר והסיר הביצה מותר הכלי לטלטל ואם כן ביטלת תורת ביטול כלי מהיכנו ולאו פירכא היא[ג] דהא כמו שהכלי עם הביצה אין לה היתר[ד] אבל טבל יש לו היתר על ידי תיקון[ה] ועוד הקשה היכא דאית ליה פירי אחריני בשוגג אמאי יאכל נימא מגו דאיתקצאי לבין השמשות איתקצאי לכולי יומא ועוד מ"ש דהכא אמר דאם עבר ותיקנו מתוקן ובביצה בפ' אין צדין (דף כו: ושם) גבי בכור לר"ש דאמר אין רואין מומין בי"ט אמר שאם עבר וביקרו אינו מבוקר ואדא בר אוכמי דאמר בשוגג מבוקר אמרינן התם דליתא דמשבש ותני(א): **כופין את הסל.** לעיל לא מצי פריך מינה[ט] דהצלה מצויה היא[י]: **בעודן עליו.** אבל אחר שירדו מותר לטלטלו נראה לר"י דקסבר דאין מוקצה לחצי שבת דלמ"ד בפ' אין צדין (ביצה כו: ושם) דיש מוקצה אסור לטלטלו אף אחר שירדו וקשה לרשב"א למ"ד יש מוקצה לחצי שבת אמאי כופין את הסל לפני האפרוחים והא מבטל כלי מהיכנו[יא] וקי"ל דאסור לבטלו דבסוף פירקין(ע) פריך סתמא דהש"ס והא קא מבטל כלי מהיכנו[יב] וכן בפ' מפנין (לקמן קכח:)[יג] ובפ' בתרא (דף קנד:) פריך אליבא דרב הונא אע"ג דלא מצינו שהיה סובר כן משמע דלכ"ע אסור לבטל כלי מהיכנו וכן אפרש בסמוך וי"ל דלמ"ד יש מוקצה לחצי שבת הך דכופין את הסל מוקי כר"ש דלדידיה ודאי שרי לטלטל הסל כשירדו דאפי' מיגו דאיתקצאי לבין השמשות איתקצאי לכולי יומא לית ליה דהא מתיר להסתפק מן הנר שכבה (ס)א"נ הא דיש מוקצה לחצי שבת היינו לאכילה ולא לטלטול[יד] וא"ת רב יוסף דמפרש מתני' משום דאסור לבטל כלי מהיכנו לא אתיא מתני' כר"ש דלדידיה לא מבטל כלי מהיכנו כיון דשרי לאחר שכבה כי היכי דלא חשבינן הכא כפיית הסל ביטול כלי משום דשרי אחר שירדו וי"ל דלא דמי דהכא ודאי לא חשיב ביטול כלי כי מיד כשבאו על הסל בידו להפריחם ולהבריחם משם: **בעודן עליו כל בין השמשות.** תימה הא כיון דבידו להפריחם למטה הוי גמרו בידי אדם ולית לן למימר מיגו דאיתקצאי לבין השמשות כדמוכח בפ' אין צדין (ביצה כו:) דפריך ר' זירא למ"ד יש מוקצה לחצי שבת והא פולין ועדשים דמבשלים בי"ט דמעיקרא חזו לכוס כי שדינהו בקדרה חייתא (א) אידחו להו גמר (פ)בישולייהו איסתרו להו א"ל אביי ולטעמיך תקשי לך קדירות דעלמא דהא קדירות דשבתא בין השמשות רותחות הן ולאורתא קא אכלינן מינייהו אלא גמרו בידי אדם לא קמבעיא ליה כי קא מיבעיא ליה גמרו בידי שמים[טו] וי"ל דשאני קדירות אם הוה צריך להו בין השמשות היה מקררן[טז] וכן פולין ועדשים רצונו שיתבשלו בלא שום דיחוי אבל הכא רצונו היה שיעלו האפרוחין על הסל שלכך כפאו והרי שעה אחת הקצה אותו לצרכן ומיגו דאיתקצאי לבין השמשות איתקצאי לכולי יומא: **ושני ליה בצריך למקומו.** ההיא דנותנין כלי תחת הדלף[יז] איכא נמי לשנויי בדלף הראוי כדשני לעיל ובפרק משילין (ביצה לו. ושם) משני ליה הכי לרבי יצחק תימה לר"י מ"ש דגבי שמן תנא אין נותנין וגבי ניצוצות נותנין בתרוייהו הוה מצי למתני נותנין בצריך למקומו או בתרוייהו אין נותנין באין צריך למקומו ונראה לר"י דמעיקרא אשמעינן דאין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת וגבי ניצוצות דבתר הכי אשמעינן דבצריך למקומו שרי אי נמי ר' יצחק[יח] אית ליה[יט] נמי דאסור לבטל כלי מהיכנו ולהכי גבי שמן אין נותנין אפילו בצריך למקומו ולרב הונא נפרש בסמוך דאית ליה נמי תרוייהו אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל ואסור לבטל כלי מהיכנו[כ] ואם נאמר דלרב יוסף לא אתיא מתניתין כר"ש דכיון דלדידיה מותר לאחר שכבה לא חשיב ביטול כלי אם כן מצינן למימר דאפילו רבה אית ליה דאסור לבטל כלי מהיכנו ואיצטריך למימר דהצלה שאינה מצויה לא התירו כדי לאוקמה מתניתין[כא] כר"ש וא"ת מאי צריך בכל הני משניות לאשמעינן דבצריך למקומו שרי ויש לומר דלגבי ניצוצות איצטריך לאשמעינן דלא תימא אפילו בצריך למקומו אסור משום דילמא אתי לכבויי וכן ההיא דכופין קערה שלא תאחוז כו' וההיא דקורה שנשברה נראה לרשב"א דאיצטריך לאשמעינן דלא חיישינן שמא יעלה את הקורה דאסור להעלות כדתנן בפ' שואל (לקמן קנא:) וכן קורה שנשברה סומכין אותה כו' לא שתעלה אלא שלא תוסיף: **כופה עליה כלי שלא תשבר כו'.** כל הנהו דמייתי ידע המקשה דמצי לשנויי בצריך למקומו אלא שרוצה לידע אם יש לתרץ בענין אחר[כב]: **דאייתור מבניינא.** כדאמר לקמן בפ' כל הכלים (דף קכד:) הני לבני דאייתרי מבניינא שרי לטלטולינהו: דחשיב

גליון הש"ס

תוס' ד"ה טבל מוכן. שאם שגג. עי' לעיל לח ע"א תוס' ד"ה עבר ובפסחים דף מב ע"א ברש"י ד"ה היכא דלאמר ובר"ש שם: תוס' ד"ה בעודן עליו. א"נ הא דיש מוקצה. עיין לקמן דף מד ע"ב תוס' ד"ה יש עליה מעות:

רב נסים גאון

באבנים מקורזלות של בית הכסא. תמצא פירושו בפרק המוציא יין [דף פא] זונין על לבי מדרשא אמר להו רבותיי שיעור אבנים מקורזלות מותר להכניסן לבית הכסא כו'. **בליבני דאייתור מבניינא דחזיין למיזגא עלייהו.** עיקרם בפרק כל הכלים ניטלין בשבת [דף קכד] אמר רב נחמן הני ליבני דאשתיור מבניינא שרי לטלטולינהו בשבתא משום דחזו למיזגא עלייהו, ובמסכת יום טוב [דף לא] בפרק המביא כדי יין ממקום למקום.

רבינו חננאל

ובבתי גחיני, כלומר בתים נמוכים להיאחז בהן דליקה מילתא דשכיחא היא. וכן כולם פירק רבא לדבריו דהצלה מצויה התירו הצלה שאינה מצויה לא התירו אליבא דרב חסדא. **רב יוסף** אמר מ"ט דרב חסדא משום דאי שרית ליה לקבל הביצה בכלי במקום מדרון כבר ביטל אותו הכלי היום שאסור לטלטלו והביצה בתוכו כשם שאסור לטלטל הביצה, אבל כפיית הכלי על הביצה אינו ביטול, שאם הוצרך לכלי הכלי מותר לו לטלטלו שהרי אין בכלי כלום ולא מבטל כלי מהיכנו. **איתיביה אביי [חבית] של טבל** כו', והא טבל אסור לטלטלו. ושני ליה טבל מוכן הוא שאם עבר ותיקנו מתוקן הוא. ושני בניצוצות, ניצוצות אין בהם ממש והכלי שמקבל בו הניצוצות לא מיבטיל ומותר להשתמש בה. וספסל שסמוך בה הקורה, רפויה היא שיכול ליטלה ולהשתמש בה. והכלי שמקבל בו הדלף, בדלף הראוי לשתייה שהמים מותרים וכ"ש הכלי. וכן הסל שכופין שיעלו וירדו בו האפרוחים, אוקמה בעודן האפרוחים עומדין על הסל, כל בין השמשות אסור לטלטל אותו הסל שנעשה מוקצה, ואם לאו מותר. **ור' יצחק** חולק על רב חסדא ואומר אפילו כלי לכוף עליה בשביל שלא תישבר ביצה בשבת אסור, קסבר אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת. ואותבינן עליה כל הני תיובתא, ומשני בצריך למקומו. ת"ש אחת ביצה [שנולדה] בשבת ואחת ביצה שנולדה ביו"ט אין מטלטלין אותה לא לכסות בה את הכלי ולא לסמוך בה כרעי המטה, אבל כופה עליה כלי כו'. ומשני הכא נמי בצריך לאותו מקום, פי' לאותו מקום של כלי ולא למקום הביצה, וכיון שמותר לפנותו מאותו מקום ולטלטלו מטלטלו למקום הביצה וכופהו על הביצה, וכן כולם. א)ולא יתכן לישב ע"ג הביצה כדי שלא יטנפו בגדיו לפיכך כופה עליה כלי ויושב עליו. וכל התיובתות פשוטות הן.

א) ט"ס כאן ופי' אחר בצריך למקום הביצה ליסב.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה בעודן וכו' כי שדינהו בקדר' אידחו כצ"ל ותיבת חייתא נמחק:

לעזי רש"י

לימונ"ש. יצולים (מוטות אורך בעגלה, מטה וכו').

מוסף רש"י

כופין קערה על הנר. לכתחילה, ולא שיכבה את הנר, ואשמעינן דכלי ניטל להצלת דבר שאינו ניטל בשבת (לקמן קז.) ובלבד שלא יכבה (לקמן קכא.). **בספסל.** שהרי תורת כלי עליו (לקמן קנא:). **תחת הדלף.** לקבלו בתוכו מפני טנוף הבית (ביצה לה:). **דקא מבטל כלי מהיכנו.** לדומה לסותר בנין (לקמן קכח: קנד:). **שאם עבר ותקנו מתוקן.** כיון דהגבהת תרומה ומעשר מדאורייתא בשבת שרי, אין זה מוקצה מחמת איסור (ביצה לד:). **בדלף הראוי.** שהן צלולין וראויין לבהמה (שם לו.). **ולסמוך בה.** זוקפה כנגד חודה וסומך בה (שם ג:). **אבל כופה עליה כלי.** ואף על גב דהיא אינה ניטלת, מטלטלין את הכלי לצורכה (שם). **על גבי אבנים.** שנגוזין לבנין וכשהן מתלחלחין צריך לחזור ולנגבן, שאינן מקבלות את הטיט יפה והבנין שוהה ליבש (שם לו.).

תוס' ישנים

א) וזה אין להקשות[ו] דלר"ש אמאי חשיב במתניתין ביטול כלי מהיכנו הא עבר וכיבה מותר השמן[ז] כמו גבי טבל שאם עבר כו' וי"ל שא"ה דכיבוי איסורא דאורייתא[ח] ולא אמר ביה שאם עבר כו':

מוסף תוספות

א. אשתכח דקליש איסוריה ולא חשבינן ליה כמבטל כלי מהיכנו. רשב"א. ב. הכלים שהטבל בתוכן כגון חבית מלאה יין ושמן של טבל. תוס' הרא"ש. ג. דאנן הכי קאמרי', שיש לכלי זה שעת הכושר אפי' בעוד שאותו דבר שנאסר הוא עליו. חי' הר"ן. ד. [ו]מקרי ביטול כלי מהיכנו. תוס' הרא"ש. ה. פי' לפירושם, דכיון שהאיסור הגורם ליאסר הכלי הוא דבר שיש לו תקנה (ו)לצאת מאיסורו בלי שום מעשה, אין בו כח לחשוב הכלי מבוטל מהיכנו מחמתו ואפי' בעודו עליו, דלא אלים איסוריה, משא"כ בביצה שא"א להתיר איסורה בו ביום וגם גופו של כלי לא יהא מותר אלא בעבירה שיש בה מעשה, דאילו תקון טבל אפשר במחשבה, שנותן עיניו בצד זה ואוכל מצד אחר. ריטב"א. ו. [דל]רב יוסף דמפרש טעמא דמתני' משום ביטול כלי מהיכנו לא אתיא מתני' כר' שמעון, דלדידיה לא מבטל כלי מהיכנו. תוס' הרא"ש. ז. כדאיתא לקמן. רשב"א. ח. בפתילה הצריכה הבהוב. תוס' הרא"ש. ט. לרבה. תוס' הרא"ש. י. כי זה דבר רגיל ומצוי הוא. ריטב"א. יא. דאפי' לאחר שירדו אסור לטלטלו כיון דאתקצי בשבת שעה אחת. תוס' הרא"ש. יב. גבי נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות. תוס' הרא"ש. יג. גבי הא דקאמר רב יהודה בהמה שנפלה לאמת המים מביא כרים וכסתות ומניח תחתיה, ופריך והא מבטל כלי מהיכנו. תוס' הרא"ש. יד. במוקצה לטלטול אין מוקצה לחצי שבת כשלא היו עליו כל ביה"ש דליכא מיגו. ריטב"א. טו. אלמא לא אמרי' גמרו בידי אדם מיגו דאתקצי בין השמשות. תוס' הרא"ש. טז. [ו]אוכלן מיד, ולא ניחא ליה במה שהם רותחות. תוס' הרא"ש. יז. לא אצטריכא לשנויי הכי. תוס' הרא"ש. יח. תרתי. ריטב"א. יט. חדא שאין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת כדקאמר הכא בהדיא, ואידך. ריטב"א. כ. וכיון שכן, כל הנך מתני' דמוקמי' להו בצריך למקומו, לאו למימרא דסגי לי' בהכין, דאכתי אצטריך לן למימר בהו כל הני פירוקי דפריק בהו רב יוסף משום דלא יבטל כלי מהיכנו. רשב"א. כא. אפי'. תוס' הרא"ש. כב. דהא בהנהו דמייתי בסמוך אית לי' שינויא אחרינא. תוס' הרא"ש.